

forhøjelser, Fragtforhøjelser paa Jernbanerne og deslige, saa staa vi dog endnu med et Underskud. Ja, endskønt man endog er gaaet saa vidt, at man har skrabet til Statskassen alt, hvad det har været muligt at finde omkring i Krogene, ere vi dog lige vidt. Det forholder sig jo nemlig saaledes, at hver lille eller stor Kapital, man har kunnet faa Øje paa, og som man har ment at kunne bruge til at fylde op med i Kassebeholdningen eller andre Steder, hvor man har haft Brug for den, den har man søgt at drage til sig. Men hvad er dette i Virkeligheden andet end at opbruge sine Reserver? Det er dog godt baade for den private Mand og for Staten at have visse Reserver, som ligge godt forvarede her eller der, og som man kan tage til i det Øjeblik, Nøden melder sig, men nu gaa Bestræbelserne ud paa at skrabe alle de Penge til sig, man saaledes kan opdage, og derved trække dem bort fra de Steder, hvor de hidtil have ligget godt gemte for i paakommende Tilfælde at være disponible til Formaal, der maatte vise sig meget nødvendige — jeg behøver ikke at sige mere herom, men skal blot henvise til det foreliggende Finanslovsforslag. Men naar Anskuelserne blandt Folk gaa ud paa, at Statskassen er saa udtømmelig, at man kan stille hvilke som helst Krav til den, og saa forlange dem opfyldte straks, saa forekommer det mig, at Vogteren af Statens Interesser, Censor morum, om jeg saa maa sige, skulde være Ministeriet, som da burde sige: Nej, stop! Vi ligesom alle Rigsdagsmændene baade i Folketing og Landsting ere gerne med til, som den ærede Minister sagde, at gøre, hvad godt gøres kan, for alle humane og sociale Formaal, men det maa ske med Maade, der maa være en passende Udvikling, saaledes at det gaar for sig gradvis, og man ikke styrter sig frem, hvor man bør bevæge sig jævnt og roligt. Det er ogsaa godt for de store Opgavers Løsning, at man efterhaanden vinder nogen Erfaring og ikke alt for blindt kaster sig ind i Foretagender, som i Virkeligheden, naar de skulle gennemføres hurtigt, maa siges at overstige Landets Kræfter, hvad der noksom viser sig derved, at man stadig er nødt til at skaffe sig ny Indtægtskilder og skrabe Penge sammen alle Vegne fra. Derfor ser jeg for mit Vedkommende ikke, at vor finansielle Status er saa særdeles gunstig trods det, at vi kunne glæde os ved en god Velstand, og trods det, at særlig Landbruget har, tror jeg, haft en meget heldig Tid i

det forløbne Aar, noget, som selvfølgelig alle med stor Glæde se paa.

Jeg skal naturligvis ikke ved denne første Behandling komme ind paa mange Detailler, det vil jeg forbeholde den Undersøgelse, der senere maa finde Sted af Finansloven, men jeg ønsker dog at gøre opmærksom paa enkelte Punkter. Forinden jeg gør det, maatte jeg maaske sige, idet jeg herved slutter mig til en Betragtning, der er gjort gældende i det andet Ting, og som jeg tror er ganske rigtig, at det vilde være ret hensigtsmæssigt, om man en Gang kunde komme til en aarlig Revision af den utallige Mængde Bevillinger til dit og dat, der nu findes paa Finansloven. Det er i Virkeligheden blevet saaledes, at ikke blot de store Formaal skulle fyldestgøres, til hvilke man kræver Millioner, men ogsaa de, til hvilke man kun kræver Tusinder og Hundreder, man skal have noget til snart sagt enhver Bevægelse, der foregaar her i Landet, hvad der efter min Opfattelse i høj Grad maa skade og lamme den private Offerberedvillighed. Det faar nu være, men jeg føler mig overbevist om, at der er mangfoldige af de Bevillinger, der gives, som blive staaende fra det ene Aar til det andet, uden at nogen gør sig klart, om de virkelig ere hensigtsmæssige og gøre nogen Nytte, og om de Mennesker, der faa dem, have andet end personlig Fordel deraf.

Blandt de Enkeltheder, jeg vil nævne, skal jeg først omtale den gamle Banegaardsbygning i Aalborg. Det vil være i det høje Tings Erindring, hvorledes den Side i Salen, hvortil jeg hører, sammen med et Parti, der i alt Fald ofte stemmer sammen med os, ved forrige Behandling paa Foranledning af Aalborg Byraad gjorde gældende, at en Bevilling, der var indsat til Omdannelse af den gamle Banegaard til Posthus, var uheldig og stridende mod Byraadets Ønsker. Imidlertid blev det hævdet med særlig Styrke fra andre Partier, særlig fra Ordføreren for Venstre, at det var en vel overvejet Foranstaltning; han havde den bestemte Overbevisning, at det var saa udmærket nu, at det ikke kunde blive bedre og ikke kunde oplyses fyldigere. Det lykkedes os imidlertid at faa vedtaget, at Sagen skulde overvejes og undersøges endnu en Gang, og nu kan jeg med Glæde konstatere, at denne Overvejelse har ført til, at Aalborg Byraad har faaet sine Ønsker opfyldte. Banegaarden skal ikke længere omdannes til Posthus, men Aalborg faar Lov til at beholde sit gamle Posthus inde i Byen paa et Sted,